

били са започенали вече мирни преговори между двоицата неприятелски царѣ, Карлъ рѣшилъ да прати Иголкина на господаря, не за друго освѣнъ за щѣ вървалъ че ще го приеме за скъпъ даръ. Слѣдетелно, подвигитѣ и геройскитѣ дѣйствия на Иголкина подробно са описали и пратили въ Петербургъ; Карлъ поздравилъ руския монархъ за дѣлото и той щастливъ да притежава подобни поддани които въ цѣлия свѣтъ сж рѣдкость.

Иголкина, заедно съ пратеното отъ Карла писмо представили на господаря; при прочитанието на писанието, Петъръ неможѣлъ да са сдържи отъ да заплаче; той са обърналъ къмъ хората, които бѣ около него и казалъ: „ето примѣръ на вѣрности приближилъ са послѣ до героя, прегърналъ го горѣщо го цалуналъ по челото.

— „Проси, друже мой, щото искашь; всичко ще ти са даде!“

Разочерованъ отъ подобна милость, Иголкина съ сълзи на очитѣ си казалъ:

— Азъ, добрий господарю, по Бежията и твою милость, притежавамъ въ Новгородъ имущество отъ които получавамъ за живѣяние доходъ; туй менъ стига, азъ ще мога свободно да преживѣя сталитѣ дни отъ живота си; нищо повече не желамъ доста ми е вашата монаршеска милость.

— „Не, азъ не ще бжда спокоенъ, казалъ на господаря, ако та не награди; мойта дума въ този случай трѣбва да са испълни; искай щото ти е угодно.“

— Като е тъй, казалъ Иголкинъ, въ Новгородъ близо до моя домъ, има единъ дюгенъ, заповѣдай го подарятъ менъ.

— И цѣлия Новгородъ да бѣ поискалъ щѣ да ти са даде, не щѣше да ти са откаже!“ казалъ съ усмивка господаря.